

[Simonsen.]

Bestyrelser arbejder for en Ordning, som ikke kommer til at skade eller ødelægge dem. Men jeg kan dog ikke indse, hvad de mindre jydsk Havne skulde have imod at faa deres Ladningsparter ved Hjælp af Lægtene fra oversøiske Skibe i Aarhus Havn. Jeg synes, det kan være dem ligegyldigt, om de faar det, de skal have, i Lægtene fra Skibe, der lossere i Hamborgs eller Kiels Havn, eller i Lægtene fra Skibe, der lossere i Aarhus Havn. Det vilde sikkert gaa, som det gik her, at de paagældende Byer ligesom Aarhus Havn fik den Part, de skulde have, og der kun blev betalt een Gang af Lasten, nemlig paa det Sted, hvortil den skulde. Der maatte med lidt god Villie og med lidt Forhandlingssmidighed kunne gennemføres en saadan Ordning; det er der ingen Tvivl om. Jeg har med mine Bemærkninger her ikke tilsigtet at gøre nogen Havn Uret, men kun at søge Forholdene ændret saaledes, at de Havne, der har Betingelser for at faa de oversøiske Skibe her til Landet, som ellers lossere i Hamborg og Kiel, skulde have Adgang til at gøre et saadant Forsøg paa at mæggle Fred og bringe en Forsoning i Stand mellem de to Havnegrupper.

Dernæst vil jeg vende mig et Øjeblik til den højtærede Indenrigsminister. Det er angaaende Spørgsmaalet om Bevilling af Andragender om Indfødsret. Det forekommer mig, at man her følger vel gammeldags og utidssvarende Regler; og jeg vil fremdrage et Eksempel, som jeg synes er ganske opsigtsvækkende.

Det drejer sig om en Polak, som har været her i Landet i 19 Aar, han har de bedste Attester og Erklæringer baade fra Sognepræsten og Læreren og Sogneraadet paa de Steder, hvor han har været. Han søgte i Aar om at faa Indfødsret, men fik Andragendet tilbage fra Ministeriet med Bemærkning om, at dette Andragende ikke kunde tages til Følge, uden at Afslaget i øvrigt var motiveret.

Han kunde ikke forstaa dette, da han er gift og har flere halv vokne Børn, og navnlig da hans Kone har Indfødsret — det har hun nemlig faaet efter den nye Lov. Man nægter altsaa Manden Indfødsret, mens Konen har en saadan Ret, og at det er fuldkommen urimeligt, staar for mig som ganske utvivlsomt. Der vil jo ikke i noget Tilfælde

blive Tale om, at Manden, selv om han skulde falde det offentlige til Byrde, vilde blive hjemsendt, der kunde højst blive Tale om en Del Udgifter for det offentlige, som skulde fordeles paa Amtsfattiggassen, som det hedder. Og naar nu Sogneraadet paa det Sted, hvor han har opholdt sig i mange Aar, og hvor Familien nu bor, anbefaler, at han faar Indfødsret, saa begriber jeg ikke, at Ministeriet modsætter sig det. Det kunde jeg lige saa lidt som Manden forstaa. Jeg henvendte mig derfor til Ministeriet og bad om nærmere Oplysninger om Grunden til Nægtelsen af dette Andragende. Jeg talte med en Kontorchef, og han meddelte mig, at Grunden var, at Ministeriet principielt forlanger, at Folk, der vil have Indfødsret, skal have været fri for Fattigvæsenet i 15 Aar; de maa ikke have faaet noget som helst, ikke en eneste Øre af Fattigvæsenet, som jo dog er det eneste, de kan ty til i Nødsfald og Sygdomstilfælde, naar de som fremmede opholder sig her i Landet. Den paagældende Mand har i Løbet af disse 19 Aar i alt faaet 500 Kr. i Hjælp af det offentlige; deraf var omtrent de 300 Kr. Hjælp i Sygdomstilfælde. Og siden 1921 har han overhovedet ikke faaet nogen som helst offentlig Hjælp.

Det er altsaa 7 Aar siden, men alligevel nægter Ministeriet at medvirke til at give ham Indfødsret. Det var altsaa den Besked, jeg fik hos Kontorchefen i Ministeriet, og da jeg tillod mig at udtale som min Formening, at det var en for gammeldags og for streng Fordring, man stillede, og at der ikke var synderlig Mening deri, udtalte den paagældende Kontorchef: Det skulde De spørge Landstingsudvalget om, saa fik De nok at vide, at det var nødvendigt at stille det Krav. Det synes altsaa, som om det er det høje Landsting og dets Udvalg, der stiller saadanne Betingelser for at faa Indfødsret, og hvis det er Tilfældet, er det beklageligt, men hvis den højtærede Indenrigsminister vil, tror jeg, det vil være muligt for ham at overbevise det højtærede Landstingsudvalg om, at det er for strenge Fordringer at stille, og at faa dem til at indføre mere humane Principper, naar der er Tale om Tildeling af Indfødsret. Jeg synes, man med nogen Ret kan forlange, at den højtærede Minister i et saadant Tilfælde stiller sig mere forstaaende, end sket er.

Da dette høje Tings Udvalg angaaende Politiets Ordning i Fjor havde Lovforslaget herom til Behandling, blev det fra Udvalgets Side henstillet til den højtærede Justitsminister at nedsætte Betalingen for Nummerplader til Biler. Et Sæt Nummerplader